

Jarmila Vojtěchová: Internet a mobil v mém stáří – nebo ještě mládí?

Překlenul se další rok, hned poté se zvýšil i můj věk. Přesná doba na vzpomínání. Před 24 lety jsem onemocněla, ztratila sluch i pohyblivost.

Má dcera a bratr mi umožnili zkusit si psaní na jejich počítači. Byla jsem nadšená, po tom jsem toužila dávno.

Z Českého klubu ohluchlých jsem získala celou řadu informací, v roce 2001 mne Anica pozvala na kurz odezírání, který probíhal v rámci psychorehabilitace v našem městě. Tenkrát v květnu se příroda krásně začínala barvit a vonět, což s vůní léčivých pramenů a lesa je doslova povznášející. Tam mne také tenkrát má průvodkyně Alenka Ř. přesvědčila s ostatními, abych si pořídila mobil. A začalo učení a četné chyby, když jsem si nastavila celou řadu adres, vždy jsem něco špatně zmáčkla a ozvala se policie, nebo Agentura domácí péče, ale měla jsem kontakt s rodinou, kamarádkami – vlastně mám tento kontakt stále.

Doslova zlom pro mne byl na vánoce 2001, kdy jsem dostala již k mému životnímu výročí počítač. Ohromená jsem asi moc nepoděkovala, ale když byl zprovozněn, začala jsem se učit. Mé znalosti se zdokonalily v Městské knihovně, a tak jsem se pomalu dostala do počítačového světa. Ovšem největší zátěž i tak měla dcera, bratr a později synovec, když jsem napsala při nějaké poruše SOS.

Zde mé vzpomínání se vrátilo k časům přecházejícím, kdy nic z toho ještě u nás nebylo. Srovnávala jsem různá období mého života, když jsem ještě byla zdravá, slyšela a běhala, a neměla jsem ani potřebu se zabývat marnými sny o možnostech, které jsem ještě nijak neznala. O mobilním telefonu vůbec, o počítačích jen letmo. A celém tom čase, který jsem mohla vyplnit účelněji a rychleji, ale nelituji toho, že jsem musela jezdit služebně po okrese do městeček a vesnic, hlavně jsem poznala celou řadu báječných lidí. Ale i setkala se i s velice špatným chováním k dětem a celou řadu jsem jich byla nucena odvézt do dětských domovů. A viděla nádhernou krajinu ve všech možných situacích, krásném létě, kdy jsme si třeba cestou s řidičem odskočili sbírat houby, v prudkých deštích, že nebylo třeba ani vidět na cestu, nebo jsme projížděli skoro tunely sněhu.

Ovšem to bylo tenkrát, dnes se tam vracím prstem na mapě v počítači, ale i mám možnost se podívat po celém světě. Když byla dcera s přáteli na cestách, hlavně v Peru, posílala mi pomocí internetu zprávy odevšad, kde bylo možné připojení. I nyní dostávám četné zprávy od všech lidiček, kteří mi podávají informace, buď použitelné, nebo jen informační. Když něčemu nerozumím, mohu si najít na internetu, když mi dělá problém něco přeložit, mám také pomůcku.

Mohu své fotografie mít umístěné v počítači. A vždy zjišťuji, kolik se toho ještě se musím naučit. A jsem nesmírně šťastná, že mohu mít kontakt s dalšími sluchově postiženými.

Občas se projevím jako již stará bába (která nakonec jsem), moralizuji, ovšem to mne přejde, když přijedou vnoučata a i pravnoučata, kteří se se mnou domluví, snaží se mne přinutit ke zpěvu.

S rodinou, počítačem a mobilem je hodně důvodů život v mém věku brát s nadhledem i s úsměvem. Ten mi pomáhá, když si někdy postesknu, že jsem prakticky hluchá, méně pohyblivá. To, že mám kolem sebe podobně postižené lidi, mi dává povzbuzení, i jejich síla a vůle, jak vše překonat. Mám i štěstí, že je kolem sebe mám.

Bez počítače a mobilu bych měla život mnohem těžší, člověk nemůže žít jako na ostrově s jakýmkoliv handicapem, když je internet kamarád.

Takže internet a mobil v mém stáří – proč ne?